

Nicolas Lunabba: Om demokrati och barns utsatthet

Talare

Nicolas Lunabba
Debattör, författare,
ungdomsledare

Datum

22 oktober 2022

Plats

Malmö

I morse nåddes vi av nyheten att den svenska rapparen Einár, 19 år gammal, skjutits ihjäl i ett bostadsområde i södra Stockholm. Jag låg i sängen när jag läste om händelsen på mobilen. Det var nattsvart utanför fönstret. Regnet knatttrade mot fönsterblecket och vid min sida satt min tvååriga dotter Olivia som just hade vaknat och tjatade på mig om glass. En stark förtvivlan vällde upp inom mig. Någonstans i Sverige, i detta nu, sörjde en annan förälder mordet på sitt barn. En talesperson vid Stockholmspolisen berättade att de hade gjort livräddande åtgärder men att Einárs liv inte gick att rädda. Flera personer hade hört skott avlossas. Vittnen berättade att de sett två personer springa från platsen. Ingen människa hade gripits. Detta fick mig att tänka på mordutredningarna i Sverige. Hur så få av morderna på unga människor faktiskt klaras upp. Av de sjuutton mord som begåtts i Järvaområdet sedan 2018, har endast ett mord lett till fällande dom. Av morderna på unga människor i Malmö, där jag är verksam, är också andelen uppklarade mord försvinnande få. Detta, tänkte jag, säger något om hur ineffektiva myndigheterna är. Hur långt vi befinner oss från den verklighet där barnen mördas. Vi kan inte komma till barnens undsättning. Vi kan inte skydda och rädda våra barn. Vi kan inte ge dem upprättelse när de dör. Detta tal skulle egentligen handla om något annat än mord på unga människor. Jag skulle prata om demokrati. Om vad det ordet betyder för mig och vad jag tolkar in i det. Jag skulle prata om hur vi måste förtjäna barnens tilltro till demokratin. Om fattigdomen, de ojämlika levnadsförhållandena och den strukturella diskrimineringen. Om nedmonteringen av våra skyddsnet, våra undermåliga skolor och våldet som präglar och plågar unga människor i Sverige idag. Och hur allt detta är oförenligt med vårt lands demokratiska värdegrund. Att vi har undertecknat deklARATIONER, gjort barnkonventionen till lag och svurit heligt att vi med alla till buds stående medel ska garantera våra ungar en trygg och lycklig barndom. Jag skulle prata om att barn är okränkbara. Jag skulle prata om deras drömmar. Hur denna vår bristande förmåga att hålla våra löften berövar barnen deras

framtidstro. Om att demokrati inte handlar om att lägga sin röst på ett politiskt parti vart fjärde år – inte i första hand – utan är något vi måste försvara i vardagen. Att en demokrati värd namnet bygger på övertygelsen om alla människors lika värde, på en kollektiv strävan att skapa värdiga levnadsförhållanden för alla människor, med särskilt fokus på sårbara grupper, och i synnerhet då, så klart, barnen – att inge barn en känsla av egenvärde, att skydda deras integritet, att lyssna till dem, att bana väg och att lämna över. Jag skulle prata om att demokrati handlar om gemenskap och medmännisklighet. Men att vi samtidigt har satt i system att exkludera somliga människor ur samhällsgemenskapen. Att människor i Sverige idag tillskrivs olika värde. Barn kan inte drömma på tom mage. Barn kan inte visualisera en framtid, än mindre tro att deras drömmar kan förverkligas, när de tvingas leva i nuet – och enbart i nuet. Barns tro på demokratin tryter när de inte tillskrivs något värde, och inte får ingå i en gemenskap. Sverige har alltså satt i system att beröva barnen deras möjligheter att delta i samhällsbygget och att vara demokratiska medborgare. Detta skulle jag prata om. Och jag skulle även prata om att vi kan vända utvecklingen. Jag skulle avsluta med ett positivt budskap. Prata om de progressiva och hoppningivande krafter som jag stöter på runt om i Sverige, och om alla oss som vill något annat. Jag skulle prata om hur Sverige trots sina brister faktiskt har alla förutsättningar att leva upp till den bild vi har av det som världens mest jämlika och fredliga land. Jag skulle säga, och mena, att vi kan vara så mycket bättre. Och att det är något jag jobbar för varje dag. Jag skulle berätta hur jävla vackert det är att dagligen träffa människor som känner likadant. Det hade jag tänkt prata om. Men så vaknade jag i morse och läste om mordet på Einár, ännu en ung människa vars liv i Sverige släcktes i förtid. Och modet rann ur mig.

Taggar

2020-tal, 2022, Man

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/nicolas-lunabba-om-demokrati-och-barns-utsatthet>